

ליל שבת קודש פרשת שופטים ה'תשס"ז

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה, דיבר מוהרא"ש ג"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל ליקומי מוהר"ן חלק א' סי' ט"ו, המדבר מהעלאת מדת היראה לשורשה, עיין שם,

פתח ואמר מוהרא"ש ג"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש ג"י חזר בקיצור על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), מי שרוצה למעום מעם אור הגנוז, היינו סודות התורה שיתגלה לעתיד, צריך להעלות מדת היראה לשורשה, ובמה מעלין את היראה? בבחינת משפט, כמו שכתוב (משלי כ"ט): "מלך במשפט יעמיד ארץ", וארץ הוא בחינת יראה, כמו שכתוב (תהלים ע"ו): "ארץ יראה", היינו שישפוט את כל עסקיו, היינו שישפוט וידין בעצמו כל עסקיו, ובזה יסיר מעליו כל הפחדים, ויעלה בחינת יראה ברה ונקיה, ותישאר אך יראת השם ולא יראה אחרת וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש ג"י, כי הגה עיקר תכלית האדם הוא לעלות ולהתדבק באור העליון, שהוא אור האין סוף ברוך הוא, שנברא ביום ראשון של מעשה בראשית, וכמו שכתוב (בראשית א') ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור, אבל האור הזה נגנו תיכף ומיד, כי ראה הקדוש ברוך הוא שאין כדאי לרשעים להשתמש בו, ונגזו לצדיקים לעתיד לבא (כמו שפירש"י שם פסוק ד'), היינו לצדיקים העתידים לבוא בכל דור ודור, שעל ידי יגיעתם וטרחתם בעבודת ה' יתברך, ועל ידי התמדתם בתורה, יזכו לעלות ולהתדבק באור הגנוז הזה, וכמאמר הבעל שם טוב הקדוש זי"ע, שהשם יתברך גנו האור של ששת ימי בראשית בתוך התורה, כי על ידי שזוכין ללמוד תורה לשמה, ולבקש את אלקותו יתברך מתוך התורה, על ידי זה נתגלה לאדם אור הגנוז, והוא מועם מעם סודות התורה העתידים להתגלות לעתיד לבוא, הנקראים אורייתא דעתיקא סתימאה (ליקומי מוהר"ן חלק א' סי' ל"ג), שהם סודות התורה המגלים אמתת מציאותו יתברך, עד שכולם רואים גילוי אלקותו יתברך כמו עיניהם, שזהו הארת הכתר, הנקרא "עתיק" כידוע, שיתגלה לעתיד לבא לכל העולם כולו.

והנה סודות אלו נקראים בשם אור "הגנוז", כי אף על פי שהם גלויים ופתוחים למי שמשגיג אותם, אבל הם גנוזים וסתומים מאד למי שעדיין רחוק מהם, כי ה' יתברך פשוט בתכלית הפשיטות, והוא יתברך ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין ואין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, ואף על פי כן רוב בני אדם אין זוכין להשיג זאת מרוב

פשיטותו דייקא, וכדוגמת האוויר, שכולם נושמים אותו, וכולם חיים על ידו, ואף על פי כן אי אפשר להסביר מהותו לאחרים מרוב פשיטותו, ולכן קשה מאד להסביר לבני אדם אלקותו יתברך, כי הוא פשוט בתכלית הפשיטות, וכמו כן הצדיקים האמיתיים הדביקים בו יתברך, הם גם כן גנוזים ומוסתרים מאד, ואי אפשר להכיר אותם מבחוץ כלל (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' קט"ז), כי מחמת שהם דביקים באור האין סוף ברוך הוא, שהוא "אור הגנוז", לכן גם הם גנוזים מאד, והם מתנהגים בתכלית הפשיטות, וכמו שפעם אמר רביז"ל, שמי שמכיר אותי יכול להעיד, שאין בי שום תנועה של "גיטער איד" (צדיק מפורסם), ואדרבה, כל מה שהצדיק גדול ביותר, הוא גנוז ביותר, וכמו שגילה רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' רמ"ג) בענין השלש ספרים שכתב שלמה המלך עליו השלום, משלי, קהלת, ושיר השירים, שאף על פי שמשלי וקהלת מלאים מוסר ויראת שמים, ושיר השירים אין בו תיבות קדושה וטהרה כלל, אף על פי כן אמרו חכמינו הקדושים (ידים פרק ג') כל השירים קודש, ושיר השירים קודש קדשים, וזה מחמת גודל עוצם קדושתו, מחמת זה אין רואים שם שום קדושה כלל, עיין שם, נמצא שמדות התורה שעתידים להתגלות לעתיד לבא, וקדושת הצדיקים שעתידים להתגלות לעתיד לבא, הם באמת נמצאים גם היום למי שזוכה לבקש אותם ולחפש אחריהם, ואשרי הזוכה להשיג אותם באמת.

אבל לזכות לכל זה, צריכין מקודם להעלות מדת היראה לשורשה, היינו שלא ישאר לאדם שום יראה חיצונה משום שר ושופט, או משום חיה רעה, רק יראת ה' לבד, ואז על ידי מדת היראה, יכול לזכות לדעת אמת, ולהשיג סודות התורה העתידים להתגלות לעתיד לבא, כי מיד שאדם מכנים עצמו ביראת ה', אין מקום לשום בריה שבעולם להפחיד אותו, והוא מוצא אלקותו יתברך בכל מקום בואו, וכמובא בספר חובת הלבבות (שער אהבת ה' פרק ו') שחסיד אחד הלך להתבודד ביערות ובמדבריות, ושאלו אותו, איך אינו ירא מפני חיות היער, ואמר להם, שהוא ירא כל כך מהשם יתברך עד שאין לו מקום לקבל יראה מבשר ודם וחיות רעות, עיין שם, אבל לזכות ליראה כזאת, צריכין מדת המשפט, היינו לשפוט את עצמו על כל עסקיו, אם הוא מתנהג כהוגן או לא, שזה נקרא התבודדות, שמתבודד בינו לבין קונו, ושופט את עצמו על כל דבר, אם הוא מתנהג כרצונו יתברך או לא, ואז כשיש דין למטה אין דין למעלה (ספרי פרשת שופטים), היינו שאין צורך למדת הדין שלמעלה להתלבש באיזה שר ושופט, או באיזה חיה רעה, כי אדם דן ושופט את עצמו, ואינו צריך לשום יראה חיצונה לעורר אותו ליראת ה', אבל אם אינו דן ושופט את עצמו על כל עסקיו, ואינו מתבודד עמו יתברך, להשגיח היטיב על כל דרכיו, אזי מדת הדין מתלבש בכל מיני דברים חיצונים, להפחיד ולעורר אותו ליראת ה', כי אם אין דין למטה יש דין למעלה

(ספרי שם), וצריך אז זכות גדול להבין שהשם יתברך קורא אותו על ידי יראות ופחדים אלו, ולא להתרחק על ידם חס ושלום, ולכן אשרי מי ששופט עצמו תמיד.

וזהו עוצם מעלת התקרבות לצדיקים, כי צדיקים מגלים אמתת מציאותו יתברך לכל המקורבים אליהם, וכשאחד בא ומספר לפניהם, איך שעובר עליו מדת הדין, ויש לו יראה ופחד מאיזה שר ושופט, או מאיזה חיה רעה וכיוצא בו, הצדיק מעורר אותו תיכף ומיד ליראת ה', ואומר לו שזהו רק מדת הדין שלמעלה שמתלבש בזה הדבר, ואם תחזור אל השם יתברך, בודאי יתבטל ממך היראה והפחד החיצונה, ותבין שאין לפחד רק מהשם יתברך לבד, נמצא שעל ידי התקרבות לצדיקים זוכין להעלות מדת היראה לשורשה, ועל ידי מדת היראה יזכה למעום טעם סודות התורה העתידיים להתגלות לעתיד לבא, שאין מתגלים רק כשיש יראה מלפני השם יתברך לבד, ולכן אשרי הזוכה להתקרב אל צדיקים אמיתיים, ולקבל מהם מדת היראה, עד ששופט ודן את עצמו בכל עת, כי אז יזכה להעלות מדת היראה לשורשה, ולחיות חיים טובים בעולם הזה מעין לעתיד לבא, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (דברים כ') כי תצא למלחמה על אויביך וראית סוס ורכב עם רב ממך לא תירא מהם כי ה' אלקיך עמך המעלך מארץ מצרים, והיה בקרבכם אל המלחמה וניגש הכהן ודיבר אל העם, ואמר אליהם שמע ישראל אתם קרבים היום למלחמה על אויביכם אל ירך לבבכם וגו' כי ה' אלקיכם ההולך עמכם להלחם לכם עם אויביכם להושיע אתכם, ופירש"י, שמע ישראל, אפילו אין בכם זכות אלא קריאת שמע בלבד, כדאי שיושיע אתכם, ויש להבין למה דייקא הזכות של מצות קריאת שמע, כדאי להושיע את ישראל בעת מלחמה, וכן למה התורה מפרט דייקא "וראית סוס ורכב עם רב ממך", ומזהיר עליהם "לא תירא מהם", וכן למה היו צריכין שהכהן יגש אליהם בשעת מלחמה, ויזהיר אותם עוד הפעם "אל ירך לבבכם אל תראו וגו'", ולא מספיק אזהרת התורה "לא תירא מהם"? והנה על פי דברי רביז"ל הנ"ל מוכן הענין מאד, כי עיקר הצלחת ישראל נגד כל אויביהם ברוחניות ובגשמיות, הוא על ידי שמעלין את מדת היראה לשורשה, ואין להם יראה כי אם מלפני השם יתברך לבד, ואז אין מדת היראה צריכה להתלבש בשום יראה חיצונה כלל, וכל אויביהם מתבטלים לפנייהם לגמרי, אבל אם אדם עדיין מפחד מאיזה שר ושופט, או מאיזה חיה רעה, זה סימן שעדיין לא העלה מדת היראה לשורשה, וצריך לשפוט עצמו היטיב על כל מעשיו, ולהתבודד הרבה עמו יתברך, עד שישאר אצלו יראת ה' לבד, וזהו מה שאומר התורה הקדושה, כי תצא למלחמה על אויביך, על אויביך בגשמיות, ועל אויביך ברוחניות, שהוא

היצר הרע וכת דיליה, וראית סוס ורכב עם רב ממך, היינו חיות רעות ובני אדם רבים, שיגרמו לך לפחד מהם, אז תדעו שאין זה אלא מחמת עוונותיך ומעשיך שאינם מהוגנים, שגרמו לברוא קליפות ומשחיתים הגורמים לך יראה ופחד חיצונה, וכמבואר בפירוש "אור החיים" הקדוש (פסוק זו), שסוס ורכב מרמזים על הקליפות והחיצונים, שהם "עם רב ממך", היינו שנבראו ונתרבו "ממך" דייקא, ואומר לנו התורה, "לא תירא מהם", היינו שלא תיפלו ליראה ופחד חיצונה ותתייראו "מהם", רק תדעו שה' יתברך מעורר אתכם ליראה עליונה על ידי דברים אלו, "כי ה' אלקיך עמך המעלך מארץ מצרים", כי כן היה במצרים, שהוצרכו להזדכך בכור הברזל, וסבלו שם יראות ופחדים הרבה, אבל לבסוף עלו משם ונעשו עם הנבחר להקדוש ברוך הוא, והכירו שאין צריך שום פחד כי אם מלפני השם יתברך לבד.

אבל מחמת שלא כל אחד מחזיק תמיד ביראה עליונה זאת, לכן היה צריך הכהן, שהוא הצדיק, לגשת אליהם בקרבם אל המלחמה, ולומר להם, שמע ישראל אתם קרבים היום למלחמה על אויביכם, אל ירך לבבכם אל תראו וגו', היינו שהיה מחזק ומעורר אותם ליראת ה' מהורה, שישפטו עצמם היטיב על כל מעשיהם, עד שלא ישאר להם רק יראת שמים לבד, ואז ממילא יתבטלו כל שונאיהם, וזהו שפירש"י, אפילו אין בכם זכות אלא קריאת שמע בלבד, כדאי אתם שיושיע אתכם, ופירש אבי מורי זי"ע (בספה"ק "מנחת זאב" על התורה), ששמע ישראל היא עיקר קבלת עול מלכות שמים, שאדם מקבל על עצמו עול מלכותו יתברך באמת וביראה גדולה, ואז אינו מפחד משום דבר אחר, וממילא הוא סגולה נפלאה להצלחת המלחמה על כל שונאיו ברוחניות ובגשמיות.

וזהו שמסיים הפסוק, כי הוי"ה אלקיכם ההולך עמכם להלחם לכם עם אויביכם להושיע אתכם, ופירש"י בשם חכמינו הקדושים (סוטה מ"ב), זה מחנה ארון, היינו התורה הקדושה ולוחות העדות המונחים בארון, המרמזים על אור הגנוז של ששת ימי בראשית, הגנוזה בתוך התורה הקדושה, כי מיד שמעלין מדת היראה לשורשה, ואין מפחדים כי אם מלפני השם יתברך לבד, אזי נתגלים סודות התורה העתידיים להתגלות לעתיד לבא, אורייתא דעתיקא סתימאה, וזוכים לחיות חיים טובים מעין עולם הבא ממש, והשם יתברך יזכינו להגיע אל מדת היראה בשלימות, עד שיתגלה לנו אור הגנוז של ששת ימי בראשית, ונזכה לראות בגאולתן וישועתן של ישראל במהרה בימינו אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת שופטים ה'תשס"ז

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מבת מלך שנאבדה, מעשה א' דף ב', עיין שם.

פתח מוהרא"ש נ"י ואמר, רביז"ל ממשך לספר, והיה הולך במדבר, וראה שביל אחד מן הצד, והיה מיישב עצמו, באשר שאני הולך כל כך זמן רב במדבר ואיני יכול למצאה, אלך בשביל הזה, אולי אבוא למקום יישוב, והיה הולך זמן רב, כי כדי למצוא את הבת מלך שנאבדה, המרמזת על נשמות ישראל הקדושים, שנאבדו ונתרחקו מאביהם שבשמים, אי אפשר לסמוך ולומר, אני אלך בדרך אנשי העולם, שהוא דרך כבושה לרבים, ושם אמצא אותה, כי רוב אנשי העולם רודפים אחר הכסף והכבוד, ושאר תאוות עולם הזה, ואין להם זמן לחשוב על דרכיהם, מאיפוא הם באים ולאן הם הולכים, ומה יהיה התכלית שלהם, ומחמת זה אין מגיעים לשום מקום כלל, אבל מי שחם על חייו באמת, ורוצה למצוא קדושת נשמתו, שנאבדה מחיק אביה שבשמים, צריך להיות מוכן ללכת בדרך מן הצד, ולבקש ולחפש נקודות טובות המזולזלים מאד בעיני אנשי העולם, כגון לימוד חומש ורש"י בכל יום, ולהתפלל השלש תפילות במנין בבית הכנסת, ולקבוע לעצמו שיעורים במקרא משנה גמרא ומדרש בכל יום, ולהתבודד עמו יתברך בכל יום, כי אף על פי שהם עבודות פשוטות, ונראים כמו דרך מן הצד, אבל הם מוליכין את האדם אל דרך המלך, למצוא את הבת מלך שנאבדה, ובפרט בחודש אלול, שאז נפתח דרך התשובה, ועליו נאמר (ישעיה מ"ג) הנותן בים דרך (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' פ"ז), שהיא כמו דרך מן הצד, כי יכולים בימי אלול לתקן כל י"א חדשי השנה שעברו, ולמצוא בו כל הקדושות שנאבדו ממנו, אבל צריכין להיות מוכן לנשות מן הדרך הכבושה לרבים, שהוא הדרך של רדיפה אחר גשמיית ותאוות עולם הזה, וללכת לדרך מן הצד, שהוא הדרך של נקודות טובות של תורה ותפילה, מצוות ומעשים טובים, ואז בוודאי יצליח מאד בדרכו, ויזכה למצוא הבת מלך ולהוציאה ממקום שבויה, והשם יתברך יזכינו למלאות ימי אלול הקדושים עם הרבה נקודות טובות של תורה מצוות ומעשים טובים, ונזכה לכתובה וחתומה טובה, שנת גאולה וישועה אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת שופטים ה'תשס"ז

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקומי מוהר"ן חלק א' סי' ו' המדבר מכוונת אלול, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על כמה נקודות שבתורה זו של רביז"ל), כשרוצה אדם לילך בדרכי התשובה, צריך להיות בקי בהלכה, וצריך להיות לו שני בקיאות, היינו בקי ברצוא, ובקי בשוב, כמו שכתוב: "זכאה מאן דעייל ונפיק" (זוהר ויקהל ר"ג:; האוינו רצ"ב), וזה בחינת (תהלים קל"ט): "אם אסק שמים שם אתה", בחינת עייל, בחינת בקי ברצוא, "ואציעה שאול הנך", בחינת ונפיק, בחינת בקי בשוב, וזה (שיר השירים ו'): "אני לדודי ודודי לי", 'אני לדודי', זה בחינת עייל, 'ודודי לי', זה בחינת ונפיק, וזה סוד כוונת אלול, עיין שם כל זה דברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה ענין מצות תשובה, שהוא ענין החזרת נשמתו למקור מחצבתה, מכוונה בשם "דרך", כי הוא ענין של הליכה בדרך ממש, כי צריכין להוליך הנשמה הקדושה שירדה אל עולם הגשמי הזה, חזרה אל מקור מחצבתה, אל חיק אביה שבשמים, והיא דרך ארוכה וכבידה מאד, מליאה עליות וירידות שונות, כמו כל דרך שיש בה עליות וירידות, וצריכין בקיאות עצומה מאד אך לעבור הדרך בשלום, ולהגיע אל מחוז חפצו לחיים ולשמחה ולשלום, והנה כלליות הבקיאות הזאת באחד משני פנים, מצד אחד להיות בקי ברצוא, ומצד שני להיות בקי בשוב, "בקי ברצוא" הוא בדרך עלייה, כשאדם עולה ומתקרב אל השגות אלקותו יתברך, צריך להיות בקי מאד איך לעלות במעלה אחר מעלה, ולא לחשוב אף פעם כאילו השיג הכל, רק לעשות בכל פעם התחלה חדשה, כאילו לא השיג עדיין שום דבר מעולם, כי יש בני אדם שעולים באיזה השגה גדולה, ודייקא משם מתרחקים ממנו יתברך חס ושלום, וכמו שמצינו באלישע אחר (חגיגה י"ד:), שדייקא על ידי שעלה לפרדס, והשיג שם מה שהשיג, נתרחק לגמרי, וקצין בנטיעות רחמנא ליצלן, כי על ידי שלא היה לו בקיאות זאת, נתעוורו עיניו מרוב אור, ויצא מעולמו לגמרי (ליקומי מוהר"ן חלק ב' סי' פ"ב), וזה נמשך מפגם הישות והגאווה, כי מי שמכיר גדולת הבורא יתברך שמו, יודע שאין סוף ואין חקר לתבונתו, ולכן אי אפשר בשום פנים להשיג את הכל, ואדרבה, תכלית הידיעה אשר לא נדע, וכל מה שמשגיגין, יודעים שעדיין רחוק ממנו החכמה, וכמו שאמר שלמה המלך עליו השלום (קהלת ז') אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני, אבל כשיש לאדם ישות וגיאות, אזי נדמה לו שכבר

השיג את הכל, ואז דייקא יכול להתרחק לגמרי חם ושלום, ולכן צריכין בקיאות עצומה בדרך עלייה, הנקרא "בקי ברצוא", ותמיד לסלק כל החכמות וההשגות, ולהתחיל מחדש כאילו עדיין לא השיג כלום, וכמו ששמענו כמה פעמים מרביז"ל לומר "איני יודע כלום", ופעם נשבע בשבת קודש, שאינו יודע כלום, כלום ממש (היי מוהר"ן סי' רמ"ז), וכשיש לאדם בקיאות זאת, אזי ילך לבטח דרכו בדרך התשובה, ויעשה תמיד התחלה חדשה, ויעשה תשובה על תשובה, עד שיזכה לשוב אליו יתברך באמת.

אבל מצד שני גם צריכים בקיאות עצומה בדרך ירידה, הנקרא "בקי בשוב", כי לא בכל פעם יכולים לעלות למעלה, ולפעמים בהכרח שירד ויפול באיזה ירידה ונפילה, ואז צריכין בקיאות עצומה לא להתייאש מיהדותו לגמרי חם ושלום, רק להחיות עצמו עם כל נקודה טובה שיש בו, ולדעת שהשם יתברך שם בתוקף ירידתו, ואם יתחזק מאד במקומו השפל, ויחפש כבודו יתברך גם שם, בוודאי יזכה לצאת ולעלות, ולהפוך הירידה לתכלית העלייה, אבל האדם או בסכנה גדולה, כי דרך הבעל דבר להחליש דעת האדם מאד, ותיכף שעובר עליו איזה ירידה ונפילה, נדמה לו שאינו שווה כלום, ואין הקדוש ברוך הוא רוצה אותו חם ושלום, וזה גורם לו לזרוק כל יהדותו אחר גוו רחמנא ליצלן, וכבר אמר רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' כ"ה) שבוה מועים החסידים הרבה, שפתאום נדמה להם שנפלו מעבודת ה', ובאמת אין זה נפילה כלל, רק מחמת שצריכין לעלות ממדריגה למדריגה, מתעוררין כנגדם הקליפות, וצריכין להכניע אותם מחדש, ולכן צריכין בקיאות עצומה איך לרדת וליפול, ולישאר חזק ביהדותו אפילו במדריגה הכי תחתונה, ואז האדם הולך בדרך התשובה, כי יודע איך להחזיק מעמד אפילו מתוך ירידה הכי גרוע, ובוודאי סוף כל סוף יזכה לשוב אליו יתברך באמת.

והנה מבואר בסוף דברי רביז"ל בתורה זו, ששני בקיאות אלו בדרך התשובה, כלולים בהשלש מצוות שנצטוו ישראל בכניסתם לארץ, שהם, להכרית זרעו של עמלק, ולבנות להם בית הבחירה, ולמנות להם מלך, כי כריתות זרעו של עמלק הוא כנגד "בקי בשוב", כי צריכין להכרית זרעו של עמלק, המכשיל בני אדם בחטאים ועוונות, ומקרר אותם מעבודת ה', באומרו שאינם שווים כלום, ולכן צריכין להיות "בקי בשוב", וללחום עם טומאתו הגדולה, ולדעת שאין שום ייאוש בעולם כלל, ומכל ירידה ונפילה יכולים לשוב אליו יתברך.

ומצות בנין בית הבחירה, הוא כנגד "בקי ברצוא", כי בנין בית הבחירה הוא בנין בית המוחין, שכל אחד מישראל יזכה להעלות מוחו, ולידבק אותו בהשם יתברך,

וזה נתקיים ביותר בבית המקדש, ששם היתה גילויי שכינה, ונשמות ישראל עלו שם שלש פעמים בשנה לקבל פני ה', ומרוב אור שנתגלה שם, נתבטל הישות של האדם לגמרי, עד שהיה חושק וכוסף בכל פעם להתעלות יותר ויותר, נמצא שנתקיים שם "בקי ברצוא" בשלימות.

ומצות למנות להם מלך, הוא הקו המחבר בין שני נקודות הנ"ל, כי המלך הוא הצדיק, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (גיטין ס"ב) מאן מלכי, רבנן, וצריכין להיות מקורב אל צדיק אמיתי, הדבוק במלכות דקדושה, לקבל ממנו שני דרכי בקיאות הנ"ל, ואז ילך לבטח דרכו בדרך התשובה, כי הצדיק מלמד לכל מקורביו איך לעלות יותר ויותר בכל פעם, ומזהיר אותם שלא ישלכו בפגם הישות והגיאות חס ושלו, ולא יחשבו שכבר השיגו את הכל, וכן מחזק ומעודד אותם שלא יפלו בדעתם מפני שום ירידה שבעולם, נמצא שצריכין למנות מלך כדי לחבר שני נקודות הנ"ל ביחד, ואז הצדיק מגלה את מדת המלכות שיש בתוך כל אחד ואחד מישראל, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (שבת ס"ז) כל ישראל בני מלכים הם, ומורה להם שיש להם הכח להחזיק שני נקודות הנ"ל ביחד, וללכת בדרך התשובה באמת, ולכן אשרי מי שזוכה להיות מקורב אל צדיק אמיתי, ולקבל ממנו לימודיו הנפלאים, כי אז גם עליו יהיה נשפע מדת מלכות דקדושה, ויזכה ללכת בדרכי התשובה באמת, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה מצינו בפרשת השבוע את מצות מגוי מלך, וכמו שכתוב (דברים י"ז – י"ח) שום תשים עליך מלך אשר יבחר ה' אלקיך בו וגו', ולבסוף הוזהר המלך (פסוק כ) לבלתי רום לבבו מאחיו ולבלתי סור מן המצוה ימין ושמאל למען יאריך ימים על ממלכתו הוא ובניו בקרב ישראל, ויש להבין למה הוזהר המלך במיוחד על שני דברים אלו, לבלתי רום לבבו מאחיו, ולבלתי סור מן המצוה וגו', הלא לכאורה כל ישראל מוזהרים על זה? אבל לפי דברי רביז"ל מובן הענין מאד, כי תכלית המלך לחבר שני נקודות הנ"ל ביחד, בקי ברצוא ובקי בשוב, וללמד לכל ישראל טכסיסי מלכות, איך יקבלו עול מלכות שמים עליהם בשלימות, שמצד אחד יעלו מעלה מעלה על במתי התורה והיראה, ולא יחשבו שכבר השיגו את הכל, שהוא פגם הישות והגאווה, שזהו אזהרת "לבלתי רום לבבו מאחיו", שיהיה למלך הכנעה וענוה באמת, ואז גם יצליח להכניס מדות אלו בנשמות ישראל, ויהיה להם "בקי ברצוא" בשלימות, ומצד שני, ידעו איך לרדת למטה, ולמצוא את השם יתברך גם בכל ירידתם ונפילתם, ולא יצאו מגדרי התורה מכל וכל חס ושלו, שזהו "ולבלתי סור מן המצוה ימין ושמאל", היינו שלא יזוז משום נקודה של יהדותו אפילו מפני

הירידה הכי גדולה, וכמו שפעם אמר רביז"ל (חיי מוהר"ן סי' תנ"ג) כמו שאתם רואים אותו, כלומר, שבוודאי אתם מחזיקים אותי לצדיק גמור, אף על פי כן, אם הייתי עובר חס ושלום עבירה גדולה ביותר, אף על פי כן לא היתה העבירה משלכת אותי כלל, רק הייתי אחר העבירה איש כשר כמו קודם, רק אחר כך הייתי עושה תשובה, עיין שם, נמצא כשיש למלך שני מדות אלו, בוודאי יצליח להכניס דעת בתוך העם שגם כן יתנהגו כמוהו, ויזכו להקם את מלכות דקדושה, שזהו, "למען יאריך ימים על ממלכתו הוא ובניו בקרב ישראל", בניו הם תלמידיו הסרים למשמעתו, שמקבלים את דבריו, שגם כן יזכו להקם את מלכות דקדושה, וללכת בדרכי התשובה באמת.

וכל זה הוא ענין כוונת אלול, שאז נפתח דרך התשובה, וכל אחד ואחד מכין עצמו לקראת ימי ראש השנה הקדושים, להמליך את הקדוש ברוך הוא על עצמו ועל כל העולם כולו, וכמו שצועקים אז "המלך", ואומרים, המלך הקדוש, המלך המשפט, וכן אומרים, מלוך על כל העולם כולו בכבודך וכו', כי אז הוא עיקר זמן התגלות מלכות שמים, וממליכים עלינו ועל כל העולם כולו מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, ולכן מקדימים בחודש אלול ללכת בדרכי התשובה, ולקנות שני בקיאות הנ"ל, בקי ברצוא ובקי בשוב, למען יהיה המלכות שלנו מלכות הוגנת, ונוכה להאריך ימים עם מלכות זאת בקרב כל ישראל, והשם יתברך יזכינו למדת התשובה באמת, ולהמשיך עלינו שנה טובה ומבורכת, שנת גאולה וישועה, וכתובה וחתימה טובה בתוך כל ישראל, אמן ואמן.

